

[Socialministeren.]

kalder 40 Timers Arbejdsugen, og at jeg derfor holdt dette Forslag tilbage. Der blev i Løbet af Efteraaret afholdt forskellige Konferencer, derunder en Konference mellem de 4 nordiske Socialministre i Oslo, netop af de samme Spørgsmaal, en Grund til yderligere at afvente Forslagets Fremsettelse. Men efterhaanden kom jeg til det Resultat, ogsaa efter at have set Forhandlingerne i Genève og forhandlet til mange Sider, at Spørgsmaalet om Fremsettelse af et almindeligt Lovforslag om nedsat Arbejdstid alligevel var saa vanskeligt og medførte saa mange Forhandlinger, at der ikke var noget Haab om foreløbig at kunne fremsætte et saadant Forslag. Derfor fremsatte jeg dette Forslag, som jo var kendt i Forvejen, paa dette begrænsede Omraade, og det er ene og alene Grunden til Forsinkelsen.

Jeg synes heller ikke, det er rigtigt eller rimeligt, naar den ærede Ordfører Hr. Bouet til Slut beklager, at man stiller sig saa afgørende imod de faa og beskedne Ændringer, der ønskes fra hans Partis Side, og saa ganske fortier, at de har mødt Imødekommenhed paa en Række væsentlige Punkter i Forvejen. Det er Udtryk for, at man absolut vil have alt, hvad man forlanger i en Forhandling, og det er jeg i hvert Fald ikke vant til.

Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen talte om den stadige Agitation, der blev drevet — jeg forstod ude omkring af den socialdemokratiske Presse —, en Agitation, der skulde være falsk, idet den gav Arbejderne den Opfattelse, at der nu var fremsat et Lovforslag om nedsat Arbejdstid til 40 Timer. Jeg kender ikke denne Agitation; jeg har adskillige Gange haft Lejlighed til baade paa Møder og ogsaa i Kronikker i „Social-Demokraten“ at redegøre over for Arbejderne for, hvorledes hele Situationen er med Hensyn til Lovgivningen paa dette Omraade, og jeg ved ikke af, at der fra anden Side er drevet en Agitation, der kan betegnes som falsk. I øvrigt vil jeg gøre den ærede Ordfører Hr. Aksel Larsen opmærksom paa, at der staar ikke noget som helst i Lovforslaget om, at Arbejdstiden skal nedsættes med 12 Timer; det bemyndiger Socialministeren til efter Forholdene at nedsætte Arbejdstiden med i alt 12 Timer. Det er jo ikke det samme som, at den altid skal nedsættes.

Optage en almindelig Diskussion om Spørgsmaalet om, i hvilken Udstrækning man skal lægge Byrderne paa Arbejderne selv, vil jeg ikke. Denne Diskussion hører

hjemme, hvis det lykkes at fremsætte et Forslag om en almindelig Nedsættelse af Arbejdstiden, den hører efter min Formening ikke hjemme her, og den vil heller ikke blive krævet eller ventet fra Arbejdernes Side; naar Arbejdsløsheden er saa stor, som den er, vil det blive følt som en meget væsentlig Lettelse, hvis adskillige Tusinder ad denne Vej vilde kunne komme i Arbejde, som ellers skal leve af den karrige Arbejdsløshedsunderstøttelse eller af den offentlige Hjælp, der ydes.

Endelig spurgte den ærede Ordfører for Kommunisterne, hvorfor mit Syn var saa daarligt, at jeg ikke kunde faa Øje paa Sovjetunionen lige saa lidt som ved Socialreformen. Jeg har tidligere sagt til det ærede Medlem, at jeg i høj Grad havde Øje for Sovjetunionen ved Socialreformen, men det var mig ikke muligt at faa et Materiale derovrefra, der var egnet til at give virkelig Oplysning om, hvorledes den sociale Lovgivning var, eller i hvilken Udstrækning den virkede. Hvis saadanne virkelig paalidelige Oplysninger kan fremskaffes, er ingen mere interesseret i at studere dem end undertegnede, bl. a. for paa mere effektiv Maade end hidtil at kunne imødegaa Kommunisternes sikkert fuldkommen overdrevne Fremstilling af Sociallovgivningen i Sovjetunionen.

Jeg har altsaa hverken politisk eller sagligt nogen som helst Begrundelse for at skjule paalidelige Tal vedrørende Sovjetunionen. Men jeg har ikke faaet saadanne Tal fra Embedsmændene, jeg har faaet dem fra en Række andre Lande. Jeg maa antage, at Grunden er den, enten at Tallene ikke findes, eller at Forholdene er saa forskellige derovre i Forhold til her, at man ikke mener at kunne bygge paa dem, eller at man har anset dem for upaalidelige. Hvilken af disse Grunde der er den rigtige, ved jeg ikke. Bemærkningen om, at Arbejdsløsheden ikke eksisterer i Sovjetunionen, kender vi godt; Arbejdsløsheden vilde heller ikke eksistere herhjemme, hvis Arbejderne kom til at arbejde for den Betaling, Herrerne bestemmer.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Elgaard har Ordet for en kort Bemærkning.

Elgaard: Jeg vurderer Lovforslaget i den Affattelse, det nu har faaet, saaledes, at det med Hensyn til Betalingen for Arbejdet uden Tvivl vil vise sig, at maaske de 90 pCt., maaske mere, af det Arbejde, hvorved der kan blive Tale om at anvende Loven, er fastlagt lønningsmæssigt enten i Kraft